

Odmev iz Afrike

Katoliški mesečnik s slikami
v prosepah afriških
misijonov

s prilogo „Klaverjev koledar“

Izdajo:

**Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana**

„Odmev iz Afrike“

izhaja v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, laškem, francoskem, angleškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto v slovenski izdaji 8 Din, 5 lir, 60 am. cts., 2 š. — S prilogo »Klaverjev koledar« 13 Din, 7.20 L, 80 am. cts., 2.60 š. Naročila in milodare za afriške misijone, naslavlajte, prosimo na:

Družba sv. Petra Klaverja Ljubljana, Miklošičeva cesta šte. 3.

Za Julijsko Benečijo: Rim (23) via dell' Olmata 16.
Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Vsebina: Ob koncu leta. — Dušna premija. — Potrebna vsota. — Apostolski vikarijat v Ruandi. — Apostolski vikarijat Natal. — Apostolska prefektura Lindi. — Misijon Bazankusu. — Misijon Lagos. — Iznane — se zopet vračajo. — Kratki misijonski dopisi. — Mrtvec zopet govori. — Božič v nekem misijonu ob reki Oranje. — Vesti iz propagande. — Zahvala za uslišane molitve. — Popolni odpustki.

Darovi.

od 1. maja do 30. junija.

Za afriške misijone v splošnem: Din 8452.50; Lir 327.75.

Za sv. maše: Din 430.—.

Za stradajoče: Din 180.—; L 17.20.

Za odkup sužnjev: Din 4709.25; L 241.75.

Za botrinske darove: Din 2905.—; L 1410.—; š 39.—.

Za zamorčke: Din 800.75; š 16.—.

Za semenišnike: Din 25.—.

Za katehiste: Din 50.—; L 25.—.

Za gobavce: Din 55.—; L 45.—.

Za kruh sv. Antona: Din 6313.80; L 293.95; š 1.20.

Za mašno zvezo: Din 2958.55; L 174.—; š 3.—; dol 14.50.

Za otroško zvezo: Din 5.—.

Za misijonsko zvezo: Din 155.50; L 12.—.

Za Klaverjev vinar: Din 5.—.

Za afriški tisk: Din 477.—; L 20.—; š 5.—.

Za določene namene: Din 358.50; L 45.—.

Za določene misijone: Din 280.—.

Za Klaverjevo družbo: Din 110.—.

Podporniški prispevki: Din 1427.28.

G. Marija Kotar Din 150.— za odkup zamorčka na ime »Marija Jožef Anton« in za kruh sv. Antona Din 20.—. (Op. uredništva: to je že 16. odkup, katerega je darovala ta blaga dobrotnica. Koliko solz ubogih sužnjev je že s tem posušila v bedni Afriki. Bog naj ji bo obilen plačnik!) — Neimenovana iz Podbrezj za misijone Din 300.—; E. A., Partinje Din 222.—, objubljen dar v čast M. Ter. Ledóchowski za uslišanje; N. N. k časti M. Ter. Ledóchowske Din 20.— v zahvalo. Tisočkrat »Bog povrnik vsem blagim dobrotnikom!«

Ob koncu leta.

Blagi bralci in bralke! Uredništvo »Odmeva« ne more poslati zadnjega zvezka tega letnika »Odmeva« med svet, ne da bi Vam vsem prav iz srca zaklicalo: »Bog povrni tisočkrat!« Kliče tako vsem svojim naročnikom, zlasti tistim, ki so list res v redu plačali, kakor zahteva vest in krščanska pravičnost, in prav posebno še tistim, ki list ne samo naročujejo in plačujejo, ampak ga res tudi beró. In teh je, bodi Bog zahvaljen, prav mnogo. To je zlasti dokazala naša prošnja za »Betlehemske jaslice«. Vas torej, naše čitajoče naročnike ob koncu leta najiskreneje pozdravljamo, zagotavljamo Vas naših molitev ter Vas prosimo, da nam ostanete zvesti tudi v novem letu in nam vsak pridobi vsaj še enega novega naročnika. Ako bi vsak, ki nam je na našo gori omenjeno prošnjo poslal kak dar, uslišal tudi to našo prošnjo, bi mogli »Odmev« v letu 1926 tiskati v več tisoč izvodih! Kakega pomena bi bilo to za misijone, katerim v prid deluje »Odmev«, zlasti v teh težkih časih, tega pač ni treba praviti.

Pač slišim tudi marsikatero besedo zoper »Odmev«, češ, ko bi bil list le bolj raznolichen in zanimiv in ne bi prinašal samih prošenj za podporo, pa bi laže dobil več naročnikov! Blagi naročniki, verujte, da mi take želje radi upoštevamo in se bomo gotovo potrudili, da list tem bolj povzdignemo. Toda ne pozabimo enega: »Odmev« ni list samo za kratek čas in za zabavo! Torej ni njegov glavni namen čitatelje kratkočasiti, ampak srca ganiti in užigati, jih vneti v ljubezni do naše sv. vere. Tudi da tolaži, je njegov namen. In saj moramo ob pismih misijonarjev o žalostnem življenju zamorcev, v dušnem in telesnem oziru žalostnem in bednem, in čez vse težavnem in napornem

delovanju misijonarjev pač mi vsi, tudi tisti, ki veliko trpe, vzklikniti: »O, pa imamo mi res še raj v primeri s temi!« Tako je vzkliknila pred leti proti našemu uredniku kuharica neke velike gostilne glavnega mesta, ko je prebrala pismo nekega misijonarja, ki slika vse silno trpljenje v misijonih in milo prosi pomoči. Kako je bila ta ženica hvaležna za to pismo! Tej pa take reči niso bile predolgočasne! — Sodim, da so take pritožbe le bolj poredke, in da se večina naših bralcev in bralk nikakor ne jezi na misijonarje, ako pišejo v »Odmevu« kakor brat bratu ali sestri ter mu v preprostih, toda odkritih besedah pokažejo vse svoje veselje, a tudi trpljenje in želje, ki jih goje za svoje vernike in še neverne zamorce. Saj vendar ne pišejo le tako za kratek čas, ne, dostikrat pišejo v največjih težavah in gotovo ne bi pisali, ako ne bi imeli prav posebnega namena, ki ga hočejo doseči. V ta namen pošiljajo v »Odmevu« svoj glas iz Afrike v Evropo. In če svoj namen dosežejo, je dosegel svoj namen tudi »Odmev«. In ga res dosežemo? Najboljši odgovor na to so izkazi na platnicah »Odmeva«. Če nabere »Odmev« mnogo darov za razširjanje kraljestva božjega v Afriki, je svoj namen dosegel, svojo nalogo izvršil.

»To je pa zelo materialen, vsakdanji namen«, bo morda kdo zmajeval z glavo. »Pa je namen kakega lepega zabavnega berila že lepši!« Kakor pač stvar vzamemo. Vera nam pravi, da je eno samo razsvetljenje od zgoraj, ena sama dobra misel, en sam velikodušen sklep srca brez primere več vreden ko ves svet z vsem, kar nam svet dati more. A po »Odmevu« je Bog Sv. Duh v svojem neskončnem usmiljenju vdihnil vsem tistim, katerih darove najdemo na platnicah zaznamovane, blago misel, da naj darujejo za rešitev neumrljivih duš. I nhvala Bogu, ni malo teh! Kako veliko in sveto nalogo vrši potemtakem »Odmev«, ko je vendar nekako orodje Sv. Duha, po katerem človeškemu srcu govori, človeški um razsvetljuje, človeško voljo k dobremu nagiba. In kako lepe uspehe lahko doseže »Odmev«, ako njegovi bralci temu klicu Sv. Duha sledijo! Ne podpirajo samo misijonov, ampak izkazujejo s tem, da glas božji slušajo, tudi Bogu troedinemu največjo čast, sebi pa služijo prelepo plačilo!

Iz tega pač spoznaš, blagi bralec, draga bralka, kako Bogu ljubo delo vršiš, ako pridobivaš »Odmevu« nove naročnike ...

Vse v večjo čast božjo!

Uredništvo.

Potrebna vsota za
Semenišče svetega leta
še ni skupaj!

Naj bi plemenita srca na našo
današnjo prošnjo darovala, česar
še primanjkuje

**Kdor hitro da
ta dvakrat da!**

Z brzimi koraki hiti „sveto leto“ h
koncu. — O, da bi še pred sklepom
nabrali potrebno vsoto za stavbo!

Dobrotniki, pomagajte!

Borno semenišče v Alitieni; misijon oo. lazaristov.
Bog nam pošilja mnogo izvrstnih črnih semeniščnikov — pomagajte
k stavbi »jubilejnega semenišča«!

Iz misijonov:

Apostolski vikariat v Ruandi.

Škof Classe, apostolski vikar v Ruandi, piše iz Kabgaya naši
vrhovni voditeljiči:

Hvaležno ginjen sporočam, da sem prejel obe pošiljlatvi, s katerimi ste me obdarili.

V žalostnem položaju, v katerem se nahajamo vsled padca denarja, nam pridete Vi z Vašo slavno Klaverjevo družbo vedno na pomoč. Zato vedno prosimo Boga, naj blagoslavlja Vaše dobrodelno podjetje in varuje Vaše blage sotrudnike in dobrotnike.

Bogu smo dolžni veliko zahvalo za varstvo, ki ga od Njega prejemamo, in za prospeh, ki ga deli našim napravam. Dohodkov je vedno manj, stroškov vedno več; celo pri nas v gorah osrednje Afrike, so se živila zadnje leto za polovico podražila. Protestanti srdito tekmujejo z nami; v našem vikarijatu so 3 sekte, a izpreobrnitev k naši veri narašča. Še nikdar niso poglavarji in ljudstvo bolj prosili za misijonarje ali vsaj

za katehiste, ko letos. Te duše imajo blage namene. Prizadevanja protestantov jih očitno še bolj navdušujejo za našo sv. vero. Kolikrat so nam že rekli: »Kadar bomo pristopili h kaki veri, bo to le katoliška.« Protestanti sicer mislijo, da bodo zmagali z denarjem in bi tudi res, ako bi Bog nas ne podpiral z svojo milostjo. Tako pa zaupamo kljub žalostnim razmeram.

O Veliki noči smo imeli 500 slovesnih sv. krstov odraščanih v vikarijatu; o Božiču skoro ravno toliko. O sv. Petru in Pavlu in na Rožnicensko nedeljo bo zopet mnogo odraslih prejelo sv. krst. Katehumeni še nikdar niso bili tako vneti. In vendar moramo biti pri vsprejemu v katehumenat zelo strogi vsled krivovercev.

Ti vneti ljudje pridejo včasih po 2 do 3 ure daleč k pouku in si na vso moč prizadevajo, da dobe Marijino svetinjo — znamenje, da so sprejeti med katehumene. Imeli smo izvrstno knjigo: »Katoliški abecednik« od dr. J. Eckerja, ki smo ga prevedli v jezik domačinov. Od 10.000 izvodov nam jih ni ostalo niti 100. Naši ljudje so večinoma pastirji in jih Zgodbe sv. pisma zelo zanimajo. Kako pa naj si upamo sedaj knjigo v drugič založiti, ko smo denarno tako na slabem?

Apostolski vikarijat Natal.

Preč. pater Coupe piše iz Ortsmansa naši vrhovni voditeljici:

Morebiti me Klaverjeva družba pozna, morebiti ne: že 27 let nisem zapustil Afrike, kjer z velikim veseljem delujem med zamorci. Nikdar ne pozabim, kaj je Družba že storila za misijone. — Že 18 mesecev se nahajam v Maritzburgu in imam v področju velikanski misijon domačinov. Obenem sem tudi jetniški kaplan, to se pravi, tiste, ki so na smrt obsojeni, moram poučevati v krščanskem nauku in jih krščevati — težko, a zelo hvaležno delo. Misijon so prestavili iz raznih vzrokov iz sredine mesta na periferijo. Tu je sedaj le ena šola, ki služi tudi za cerkev, a je mnogo premajhna. Poučujem 160 učencev. Mesto cerkve si mislite veliko dvorano, pokrito z pločevino, brez zakristije, kjer stoji miza na mestu oltarja. Ljubi Jezus prebiva tam noč in dan in je le z pregrinjalom ločen od otrok. Te razmere niso primerne, da bi prebivalstvo dobilo spoštovanje pred Najsvetejšim. V tej dvorani je torej šola in zborovališče prireditvam, ki služijo le zabavi. Še veseli moramo biti, da nam vlada pusti v tej dvorani imeti šolo. Na Veliko noč je

moralo 200 katoličanov biti pri službi božji zunaj dvorane, ker ni bilo prostora; skozi duri in okna so se vdeleževali po možnosti sv. opravila. Tudi ob navadnih nedeljah je cerkev natlačena.

Protestantje in druge ločine imajo pa zelo lepe cerkve in se norčujejo iz naše revščine. Naš škof ve, da bo treba zidati cerkev, toda žal: za to je treba imeti 2000 funtov šterlingov, škof pa nima nič denarja, ampak le dolgove. Kako lahko bi kak milijonar daroval imenovano vsoto! Zanj bi bila to kaplja iz morja. Ko se je vikarijat razdelil, smo morali vse brez odškodnine pustiti. Zdaj pa bi bilo treba zidati, a sredstev ni.

Govoril sem s škofom De l a l l e in on odobrava, da prosjačim za svoje ljube zamorce in za Ujetnika v tabernaklju. Gospa grofinja, pomagajte! O drugih potrebah ne govorim, n. pr. da moram vsa svoja pota prehoditi peš, kak dan 30—40 kilometrov. Vlaka se morem poslužiti le v dveh smereh. Misijon pa leži tri četrtine na obsegu izven mesta Maritzburga. To je zame pri 54 letih težava. Gotovo imate še drugih, ki prosijo Vaše pomoči, toda naša potreba je izredno velika. Mnogo ljudi ob nedeljah ne pride k službi božji, ker vedo, da bodo morali stati zunaj. Prezvisešeni gospod škof lahko potrди, da ne pretiravam; morebiti bi on opisal stvar še bolj v črnih barvah, in po pravici. Kakšno zasluženje si bodo nabrali pred Bogom naši dobrotniki, ki ne bo pustil niti kozarca vode nepoplačanega! Koliko molitev naših zamorcev se bo dvigalo zanje pred prestol božji! Kako bi bilo želeti, da bi se našel med dobrotniki kdo, ki bi podvzel zidanje naše cerkve! Kakšno plačilo, kakšna krona bi ga čakala za to v nebesih!

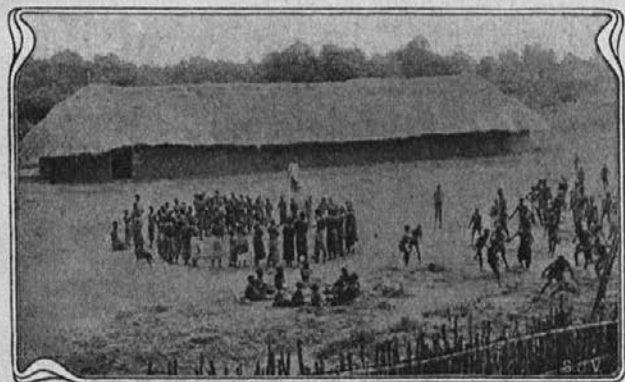
Apostolska prefektura Lindi.

Apostolski prefekt iz Lindije piše naši vrhovni voditeljici:

Za velikodušno podporo, katero ste, spoštovana vrhovna voditeljica, podelili našemu misijonu, sprejmite tisočerni Bog plačaj! Bog naj Vam in vsem blagim dobrotnikom povrne, kar storite za uboge zamorce. Delo nas misijonarjev bi ne imelo teka, ako bi nas verna Evropa in blage duše ne podpirale. Če tudi zase le malo potrebujemo, nam je pa mnogo potrebe za šole. Lani je morala naša šola omisliti mnogo učil in učnih pripomočkov. Tudi letos bomo imeli z tiskom domačega molitvenika mnogo stroškov. Pota in poprave tudi mnogo stanejo.

Treba je bilo tudi popraviti cerkev v Lukulediji, ki jo je vojska zunaj vso uničila, za sedaj služi še zasilna cerkev za službo božjo; vidite jo na sliki, šolski otroci na sliki se igrajo med odmorom.

Čim večje so naše denarne skrbi, tem bolj vemo ceniti podpore blagih dobrotnikov, zlasti Vaše Klaverjeve družbe. Posebno sem pa hvaležen za Vašo dušno pomoč, kajti blagoslov in sreča ne zavisita toliko od denarja kot od božje pomoči. Zato Vas iskreno prosim, spoštovana gospa grofica, spominjajte se nas v molitvi in priporočajte nas v molitvi tudi pri znancih in prijateljih. Potem upamo, da bomo mogli popraviti dušno in materialno škodo, ki nam jo je napravila vojska, in misijon dvigniti do lepih uspehov.

Provizorična kapelica v Lindi. — Spredaj se igrajo misijonski otroci.

Misijon Bazankusu (Belgijski Kongo).

P. Brandsma piše naši vrhovni voditeljci:

»Napravili smo letni račun in Vam z veseljem poročam vse, kar smo dosegli s pomočjo blagih dobrotnikov. Katolikov je 9870, katehumenov 11.321, šolskih otrok 1653. Krstov je bilo: odrasčenih 837, odrasli v smrtni nevarnosti 382, otrok 195, otrok v smrtni nevarnosti 163, sv. obhajil 101.020, porok 253, katehistov 160, od teh jih je 36 dovršilo letno šolsko obveznost in sedaj delujejo po vaseh, drugih 30 se pa še pripravlja na svoj poklic. Akoravno so prvi šele en mesec na svojih katehumenatih, opažamo že mnogo napredka. Šola za katehume

nas pa mnogo stane; zato se Vam priporočamo v podporo. Da so se res dobro učili, je temu dokaz to, da se nihče ni dal zapeljati, da bi bil prestopil k drugovercem, čeravno so jim ti ponujali trikrat toliko plače kot je moremo mi dati. Vsi delajo rajši za Boga kot za svet, to se pravi za trgovce. Bog jih blagoslavlja in podpiraj! Prosim, molite veliko za katehiste, ker od njih vnetosti je mnogo odvisno.◀

Nekaj tednov pozneje piše isti:

»Položaj pri nas se je poslabšal. Draginja narašča, naši dohodka se pa ne višajo v isti meri. Še nikdar nismo bili tako na slabem glede denarja, in vendar bi bilo treba, da pospešimo delo za Boga. Naš predstojnik namerava poslati koncem leta drugih patrov; toda odkod denar za pot in opravo? Jaz ne morem več storiti kot mi razmere dopuščajo; za drugo se moram priporočiti Bogu, da gane srca dobrotnikov. Gospa grofica, ali smem poprositi tudi pri vas? Treh stvari nujno potrebujem: 1. Duhovnikov (ti so nam proti potrebnim sredstvom obljubljeni). — 2. Sestrá, da prevzamejo dela, ki gredo v žensko področje. (Sedaj se pogajamo zanje, toda denar in oprema igrata važno vlogo). — 3. Bratov za obdelovanje našega polja in za gospodarstvo. — Velik program, a silne važnosti za prospeh misijona!

Prosim, pomagajte s svojo molitvijo! Morebiti bodo nekateri dobrotniki svoje roke na široko odprli, in takrat, prosim, se spomnite prošnje misijonarja iz Konge.

Misijon Lagos (Nigerija).

† Mati Veronika.

Sestra Basse iz družbe N. Lj. Gospe od apostolov piše 27. julija 1924 iz Lagosa naši vrhovni voditeljici:

Žalostnega srca Vam naznanjam, da je umrla naša preljubljena mati Veronika. Z njo smo izgubili mogočno oporo za krščanstvo v Lagosu. Ona je kumovala ob začetkih misijona in je bila priča težav in dela misijonarjev, videla je pa tudi njih uspehe. Videla je, kako je cvetka krščanstva rasla in rodila in se razrasla v mogočno drevo, ki sedaj razprostira svoje veje ne le v Lagosu, ampak globoko noter v osrčje.

Morebiti Vas zanima, da Vam opišem nekatere posameznosti iz njenega življenja.

Rojena je bila 1845 v škofiji lijonski. Stariši so bili pobožni in so ji vcepili že v zgodnji mladosti pravo pobožnost in ljubezen do Boga. Spoznala je, da jo Bog kliče, da se mu vsa posveti; to je tudi storila. Ko je ustanovil preč. p. P l a n q u e kongregacijo sestrá Naše Ljube Gospe, je bila ona med prvimi, ki so vstopile, da bi mogle v daljni Afriki skrbeti za dušni blagor zamorcev. Težko je pričakovala odhoda od doma. L. 1874. je dospela po zelo utrudljivi poti v Lagos. Izročili so ji šolo za otroke. Še danes je polno prič, ki vedo, s kakšno vnemo je učila otroke nele materinega jezika, ampak tudi krščanskih resnic, potrebnih za večno izveličanje. Toda po nekoliko letih je naletela na hude ovire. Afriško podnebje, slaba hrana in razne bolezni so ji začele izpodjedati zdravje. Tako je morala nazaj v Evropo na oddih.

Ko se je nekoliko okrepila, so jo poslali v Cork na Irsko, da bi vodila ondotni novicijat sestrá. Tam je bila 3 leta: toda neprestano jo je vleklo nazaj v Afriko k zamorskim otrokom. Njena želja se je izpolnila. V začetku 90. let jo najdemo v Dahomeyu ob afriški obali. Tudi tu je delovala neumorno v čast božjo in za izveličanje duš. Zopet je poučevala v šoli in je mlade in stare pripravljala za nebesa.

Ko je 1895 umrla čast. prednica sestrá v Lagosu, so izvolili mater Veroniko na njeno mesto. 18 let je nosila to breme. Ne morem vsega naštet, kaj je trpela in delala ta leta. Dan za dnem, leto za letom je vestno izpolnjevala svoje dolžnosti. Vsem je bila lep vzgled, celo drugovercem, ki so jo poznali.

Po jutranji molitvi, ko je izvršila vsa dela, ki jih je kot prednica morala, je šla obiskavat bolne in betežne, da jih je poučevala v temeljnih resnicah naše sv. vere in jih pripravljala za nebesa, in ko je bilo solnce že visoko na nebu, je hitela zopet domov pogledat, če je vse v redu. Sedla je k šivalnemu stroju, da izgotovi potrebno mašno obleko za misijonarje ne le za Lagos, ampak tudi za druge postaje, kjer še ni bilo sestrá. Popoldne je poučevala katekizem dorasle v njihovem domačem ali v portugalskem jeziku, ker je oba prav dobro znala. Proti večeru je obiskovala bolnike, tolažila nesrečne in pomagala v dušnih potrebah, kjer je mogla.

Polagoma so ji začele slabeti moči. Ni se čutila več dovolj močno, da bi izpolnila vse dolžnosti, kot je bila vajena dotlej, zato je želela iznebiti se bremena. 1913 je bila na lastno željo razrešena dolžnosti; toda miru ni poznala niti poslej. Delala je po svojih močeh in pomagala povsod, kjer je mogla. Ako se ji prigovarjali, naj počije, je rekla: »Vso večnost bom imela dovolj časa za počitek!«

Pred dvema letoma je obhajala ob ogromni udeležbi ljudstva 50 letnico redovnih obljub, pred nekaj tedni pa 50 letnico svojega prihoda v Nigerijo. — Toda te časti so bile muka njeni ponižnosti; le zavoljo ljubezni do ljudstva se je dala pregovoriti k slovesnostim. Slabela je od dne do dne. Želodec

Mati Veronika
na
mrtvaškem odru.

ni mogel več živati, noge jo niso hotele več nositi. Žalostni smo videli, da je ne bomo imeli več dolgo med seboj. 8. julija je napela vse svoje moči, da je šla k sv. maši v kapelo. Bila je zadnjikrat. Potem je legla in ni več vstala. 10. je prejela pobožno sv. zakramente, 15. pa je mirno umrla, stara 80 let.

Vest o njeni smrti se je po bliskovo raznesla in od vseh strani so hiteli stari in mladi, da bi jo še enkrat videli in molili ob mrtvaškem odru. Hiša je bila polna ves čas do pogreba. Ljudje bi bili radi imeli spomin po njej in so prosili, če smejo poslati fotografa, ki bi jo slikal na mrtvaškem odru. Tako sliko Vam pošiljam. Poglejte, kako mirno leži kot bi spala! Žal, da je njen obraz nekoliko temen; pač fotograf tukaj ni umetnik.

Mati Veronika je umrla kot prava misijonarka. Žrtvovala se je v čast božjo in izveličanje duš; plačilo za to ji ne izostane. Vse je nekam prazno v hiši, odkar je ni.

Blagородna grofica, prosim Vas, priporočite blago rajnico v molitev svoji Klaverjevi družbi! N. p. v m.!

Izgnane — se zopet vračajo.

Sestra Engelberta, misijonarka Kongregacije dragocene Krvi, piše Družbi sv. Petra Klaverja:

Kako naj vam popišem veselo poročilo, da so se naše ljube sestre 9. jan. zopet vrnile v Vzh. Afriko v svoj ljubi misijon, katerega so pred štirimi leti morale solznih oči zapustiti, ker so bile izgnane. Veselje in sreča ubogih sestrá ob vrnitvi se ne da popisati. Sestra Ubalda je delovala poprej že 15 let tu v Kilimandžaru, vzljubila je revna afriška tla in dušice ubogih zamorčkov. In sedaj so morali biti ti reveži cela štiri leta brez materinske skrbi dobrih sester.

Ubog je bil naš misijon pred vojsko, še veliko ubožnejši je sedaj. Kam naj se obrnemo? Eno upanje nas še poživlja: Družba sv. Petra Klaverja je že od začetka materinsko skrbela in podpirala uboge afriške misijone, in zato trdno upamo, da nam bo tudi sedaj pomagala. Ubogi črni otročički, nobenih oblek nimajo. Seveda bi se veselili, če bi jim prinesle kaj blaga s seboj, pa kaj, ko so še same tako revne. Družba sv. Petra Klaverja naj bo naša skrbna mati: pomagajte nam! Zagotavljamo vas hvaležnih molitev nedolžnih otrok; molile bomo tudi me sestre in čč. misijonarji za vas in vse mile dobrotnike. V duhu svetosti umrla grofica Ledóchowska bo z veseljem gledala iz nebes na Vas in Vam pomagala s svojo priprošnjo

Kratki misijonski dopisi.

Škof Broderik, apostolski vikar v Zahodni Nigri piše iz Asabe: »Srčno se Vam zahvaljujem za dobroto, da ste poslali našemu vikarijatu 7410 lir. Veseli me, da se zanimате za naše delo. Kako zelo potrebujemo pomoči božje, da se uspešno borimo zoper dušno in telesno revščino v tukajšnjem vikarijatu. Konec tega tedna bo zopet 60 katehumenov prejelo sv. krst. — Ravnokar sem došel z daljšega potovanja po južnih krajih vikarijata. Naše misijonske postaje dobro napredujejo. Prosim Boga, naj tudi v prihodnje z blagoslovom podpira Vaše prizadevanje.«

P. Štefan Mlakič, F. S. C., piše iz Khartuma: »Odkar je P. Zorn v Transvalu, sem bil dvakrat kot popotni duhoven v Atbari in enkrat v El Damer. Vsakokrat je večina zamorskih kristjanov prejela svete zakramente. Žal da so tudi tu »krokodili«, tako imenujejo tu tiste, ki svoje velikonočne dolžnosti ne opravijo. Misijonske postaje zelo napredujejo. Naše sestre kristjiv vsako leto več sto mohamedanskih otrok v smrtni nevarnosti.«

Škof Thevenoud piše iz Quaghadugu: »Danes zjutraj so patri krstili 92 katehumenov in podelili 700 sv. obhajil. Poleg tega je bilo še med mojim sv. opravilom 300 sv. obhajil ob 9. uri dopoldne. Pred 20 leti smo bili tu le trije patri in smo se vpraševali, kaj bo iz te misijonske postaje. Bog pa je dal, da se je dvignila. To ni le zasluga misijonarjev, ampak tudi Vaša, blaga grofica, kakor tudi Vaših soтрудnikov in dobrotnikov.«

Sestra Martina piše iz Ghardaja (Sahara): »Srčno se Vam zahvaljujem za lepo vsoto, ki ste nam jo

poslali, v imenu misijona in ubogih vdov, ki vsak dan k nam prihajajo, da zaslužijo vsakdanji kruh zase in za otroke. Započeto delo moramo nadaljevati in moramo zato stavbo razširiti, kar bo mnogo stalo. Misijonarji so zelo veseli, da morejo oznanjevati božjo besedo ubogim zapuščeniim, ki z veliko pozornostjo slede nauku. Vsaka pokliče na zadnjo uro misijonarja, da umrje kot kristjanka. Kdor je v takem trenutku navzoč, ta razume veliko ljubezen, ki jo imajo te duše do Boga. To nas zelo bodri, da ne odnehamo od započete delo. Vaša Klaverjeva družba nam največ pripomore k zidanju. Zato iznova: prisrčna zahvala!«

P. Gratl, O. S. M., piše iz Mbanane 5. aprila 1924: »Spoštovana gospa grofica! Prizrčna zahvala za poslano darilo. V marcu smo vsak dan prosili sv. Jožefa za pomoč, in on je Vas izbral za to, da nam pomorete. Zahvaljen bodi na veke! — Kadar bom opravil sv. maše, bom sporočil. — Tu je sedaj še trda zima, ker je začelo deževati namesto v novembru, šele v januarju, ponekod šele v marcu. Poleg tega so ponekod milijoni gosenc vse pokončali. Bog nam pomagaj!«

Sestra Frančiška Terezija piše iz Matjeskloofa: »Potrjujem hvaležno, da smo prejeli paket z oblekami in zakrivali. S tem bomo oblekle nekatere najrevnejše sirote in te bodo za svoje dobrotnike prav pobožno molile. Kakšno veselje je bilo ob razdelitvi! Obleke so za naše otroke kakor umerjene. Lepo se zahvaljujemo in obetamo, da bomo za Vas molili. Pred tednom smo potrdili prejem 5-28 funtov šterlingov in upamo, da ste potrdilo prejeli.«

Mrtvec zopet govori.

Piše škof Neville, apostolski vikar.

Grozovita influenza razsaja. Duhovniki, sestre in katehisti misijona Mangu v deželi Kikuyu so imeli polno dela s postrežbo bolnikov, s pogrebi, s krsti otrok in odraslih, ki so bili vrženi v puščavo v plen tigrom.

Nekega dne pride v misijon star pohajač s svojimi 7 otroki in z ženo. Misijonarji so ga že poznali, kajti poprej je hodil k pouku katehumov in je bil že skoro kristijan postal, toda — kakor često — je tudi tu bila žena v napatje. Vzel si ji namreč že drugo ženo — in s tem dnevom se je zdelo, da mu je zaprt ne le nauk, ampak tudi nebesa.

»Kaman, kaj bo dobrega?« ga je vprašal misijonar, ko ga je zagledal. »Nisem mislil, da bi še kdaj tvoja noga prestopila prag misijona. — Pa menda ne nameravaš postati kristjan?«

»Tako je oče misijonar!« je bil odgovor. Pater Kayzac se je silno čudil.

»Jaz, žena in otroci hočemo postati kristjani.«

O, ko bi to bilo res! — je vzdihnil misijonar natihem. Spomnil se je Kamanove preteklosti in je videl, da bo druga žena v oviro.

»Nemogoče, dragi Kaman. Ti imaš dve ženi; ne moreš krščen biti. Pojdi domov, in kadar umrje ena izmed žen, potem zopet pridi.«

»Oče, te ovire ni več. Jaz imam le eno ženo, tole tukaj! Druga mi je pred nekaj dnevi umrla za influenco.«

Zdaj je pater videl, da hoče mož vendarle postati kristjan. In ga je vprašal:

»Pa zakaj hočeš postati kristjan?«

»Zato, ker ljudje tukaj mrjó. Vsak čas lahko pride vrsta name, zato bi bil rad na varnem. Spominjam se, kaj si nam včasih pravil o posmrtnem življenju. Potem imam pa tudi drugi razlog. Ali se spominjaš Moturja?«

Seveda se ga je misijonar spominjal. Moturi, ki je pred kratkem umrl za influenco, je bil prvi novoizpreobrnjenec pri ustanovitvi misijona. Bil je dober kristjan in sedaj gotovo že svetnik v nebesih. Njegova smrt je bila velika izguba za družino in za vas, ki ji je bil načelnik.

Kaman je nadaljeval: »On in jaz sva bila tovariša in sva šla v svojih letih z drugimi našimi vojaki pogosto v Ukambo, odkoder smo kot bojno darilo privedli domov ovac in žená. Preteklo noč se mi je Moturi prikazal v spanju

in mi je rekel: »Pobrigaj se, Kaman, da se poboljšaš. Bog že dolgo čaka na to, da se izpreobrneš v kristjana, toda dolgo ne bo več čakal. Ne odlašaj. Influenca razsaja. Kakor druge, tako je vzela tudi mene. Morda prideš tudi ti na vrsto, in ker si pogan, ne boš mogel v nebesa.« Moturove besede so me pretresle in sklenil sem postati kristjan. Postal sem isti trenutek radoveden in vprašal sem, kaj se je zgodilo z mojimi prijatelji na onem svetu. »Moturi — sem rekel — povej mi, kje si ti sedaj?« On mi je odgovoril: »Ko sem umrl, sem moral na srečo samo skozi vice, potem sem prišel k Bogu, kjer sedaj za vedno počivam.« — »Kaj pa je z Dominikom?« sem vprašal dalje. (Ta Dominik je bil poprej eden izmed njegovih tovarišev, ki ni prav lepo živel in ga je tudi bila influenza pobrala.) »Dominik je v vicah, in ne bo kmalu rešen iz njih. Prosi njegovo ženo, da naj zanj moli in plača za eno sv. mašo. In ti, Kaman, prosi za sv. krst, preden te influenza pobere!« — »In tako sem sedaj tu, dragi oče, da izpolnim, kar sem Motoriju obljubil.«

»Dobro je in prav tako!« je rekel pater. »Pridi zopet jutri, in jaz te bom pripravljal na sv. krst.«

Danes so vsi udje njegove družine — devet po številu — dobri kristjani. Tako Moturi celo po smrti deluje apostolsko. — Defunctus adhuc loquitur.

Božič v nekem misijonu ob reki Oranje.

P. Pages, O. S. F. S.

Božič ima neko privlačno moč za naše ljudi, ki pridejo od blizu in daleč, da bi počastili novorojeno Dete. Jezusova prostovoljna revščina jim je v uteho, da se sprijaznijo z svojim nizkim stanom. Saj tudi sami nimajo zemskega blaga in jih svet zaničuje. Zato je Božič tako n j i h o v praznik. Saj so tudi sami revni pastirji. In kakor pastirčki v božični noči tudi oni hitro slede klicu in gredo za Jezusom. Dan pred Božičem se napravijo na pot, nekateri peš, drugi na bornih vožičkih, tretji na živinčetih jahaje. O polnoči se naša kapela napolni. Da si pridobimo na prostoru, postavimo otroke tesno okrog oltarja, tako da more mašnik le s težavo skozi gnječo nedolžnih do oltarja. Pa saj vemo, da je Jezus rekel: Pustite male k meni, ker njih je nebeško kraljestvo. Pa navzlic temu je kapela pre-

majhna in mnogo jih mora ostati zunaj, da pri vratih ali oknih prisostvujejo polnočnici. Več ko 200 jih je šlo letos k sv. obhajilu, in po sv. maši je mnogo katehumenov prejelo sv. krst.

Na božični dan smo imeli opravka s posameznimi. Kakor otroci so nam zaupali vsak svoje nadloge, in mi jih nismo marali razočarati z brezbržnostjo. Poslušali smo jih kot nekdanj sv. Frančišek Saleški, ki se je pečal z vsakim posameznikom, kot da je to edini izmed njegovih.

Po praznikih so se vsi veseli vrnili domov. Videlo se je, da so ponesli seboj tisti božični mir, ki ga je vsak deležen, kdor je dobre volje.

Vesti iz propagande.

Msgr. Natalij de Elcene iz kongregacije Brezmadežnega Srca Marijinega je bil imenovan za apostolskega pomočnika msgr Van Rousleju s pravico nasledstva v Belgijski Kongi (Leopoldville).

Msgr. Robert Constancij Lagaë iz reda sv. Dominika je bil imenovan za prvega apostolskega vikarja v Vzhodni Uelli (Belgijski Kongo).

Preč. gospod P. Ernst Hanger iz lyonske misijonske družbe je bil imenovan za apostolskega vikarja na Zlatem obrežju.

Zahvala za uslišane molitve

na priprošnje ustanoviteljice Klaverjeve družbe, Marije Terezije Ledóchowske.

V kratkem bom poslala potrebno vsoto za krst zamorčka, ki mu želim izbrati ime Marija Terezija. Naj nosi ime umrle ustanoviteljice Klaverjeve družbe, ker sem pokojnici dolžna veliko zahvalo. Imela sem neznosne bolečine v tilniku in v rami tako, da niti ležati nisem mogla; nobeno zdravilo ni nič pomagalo. Priporočila sem se Mariji Tereziji Ledóchowski in sem obljubila, ako bom uslišana, da bom to objavila in da bom dala krstiti zamorskega otroka na njeno ime. Bolečine so minile popolnoma in mogla sem napraviti dolgo pot, odkoder sem ravnokar domov prišla. Zdaj pa prosim, da moje zadevo objavite, da se bodo tudi drugi priporočali pokojnici in Družbo podpirati.

M. R.

Mlada zakonska pišeta: »Razne notice v »Odmevu« so naju napotile, da sva se obrnila na pokojno grofico Ledóchowsko za pomoč. Pomoč sva tudi dobila in sedaj to objavljava:

Gospa H. je imela silno žalost vsled hišnih preprirov. Danes je prišla vsa vesela v pisarno Klaverjeve družbe, ker je bila njena molitev k pok. grofici Ledóchowski uslišana; kajti zopet vlada v hiši mir in edinost. Obljubila je, da bo to objavila in danes to obljubo izpolnjuje.

Gospodična M. K. je poslala 20 mark in je pisala: »Priloženi znesek pošiljam v zahvalo Vaši pokojni ustanoviteljici. Zelo priporočam vsem prijateljem misijonov, naj jo na pomoč kličejo: izprosila mi je pri Bogu posebno pomoč.«

Neka dobrotnica, ki ne želi biti imenovana, prosi, da priobčimo sledeče vrstice: »Med devetdnevnicu se mi je na priprošnje pokojne ustanoviteljice moja revmatična bol zdatno zboljšala, tako da sem se brez posebnih težav mogla podati na neko zelo potrebno potovanje. V zahvalo zato pošiljam majhen dar za afriške misijone.«

Popolni odpustki,

katere lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

Dne 30. novembra, na god sv. apostola Andreja.

Dne 21. decembra, na god sv. apostola Tomaža.

Dne 27. decembra, na god sv. apostola Janeza Ev.

Srečna — v pisani obleki.

Iz pisma sestre frančiškanke v Ugandi, Klaverjevi družbi:

Lepa gorka obleka, ki ste nam jo nedavno poslali, je našim ubožim črncem v veliko pomoč in varstvo zoper mraz in mokroto. Tudi neka stara mamica, ki ves dan sedi naslonjena na steber naše verande kot nekaka čuvarica in samostanska vratarica je bila z njo obdarovana. In sicer jo je dobila sešito iz raznobarnih ostankov blaga. Kako je dobra ženica hvaležna in srečna! Sama sebi se v tej opravi dozdeva kot kraljica. Sedaj tudi nje ne bo več zeblo; kajti čeprav je tukaj pri nas precej toplo, vendar njeni stari udje ne čutijo več toliko gorkote, zlasti, ako ves dan sedi na istem prostoru.

Starka je dobra in pohlevna duša, ki jo je — na njeno srečo — njen poganski soprog zapustil.

Mašna zveza za Afriko.

Najsветеjša daritev je zlat ključ, s katerim se odpira zakladnica vseh potrebnih milosti za dušo in telo. Saj se pri nji daruje sam Sin božji nebeškemu Očetu za nas ter mu predlaga naše prošnje — kot naš srednik.

Pobožni duhovnik Avila je imel navado govoriti: »Vse dosežem od Boga, ko je pri sveti maši Jezus Kristus v najsvetjšem zakramentu pred menoj.«

Ako hočeš, da te ljubi Bog usliši, skrbi, da bo prosil božji Sin zate; skrbi, da boš deležen prav veliko svetih maš.

V ta namen daj sebe in vse svoje drage, žive in mrtve, vpisati v »Mašno zvezo za Afriko«. Tako boš za vedno deležen vsakoletnih 300 svetih maš, ki se leto za letom opravljajo po namenu vseh udeležencev.

Za sprejem zadostuje enkratni prispevek 3 Din., ki ga pošlji Klaverjevi družbi v Ljubljano. Od tam dobiš v potrdilo sprejemno podobico. (Kdor želi podobico, prosimo naj pošlje še 1 Din.)

*Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijon-
skih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.*

*Izdaja Klaverjeva družba v Rimu. — Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše.
Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: Karel Čeč.*

Vse cenjene naročnike,

kateri naročnine za »Odmev« in »Zamorčica« za tekoče leto 1925 še niso poravnali, nujno prosimo, naj to čimprej store in obenem pošljejo tudi naročnino za prihodnje leto. Prosimo, plačujte naročnino vedno vnaprej! — Današnji številki smo priložili položnice, poslužujte se jih v ta namen, tako vas poština nič ne stane. Drugi, ki so bili pridni in so svojo naročnino že davno poravnali, naj porabijo položnico za nove naročnike ali pa po možnosti za milodar za »Semenišče jubilejnega leta«. Vsem iskreni Bog plačaj!

Našim ljubim **podpornikom** in **podpornicam** bo gotovo ljubo, če jih na tem mestu opomnimo, da so deležni mnogih popolnih in nepopolnih odpustkov le toliko časa, dokler redno odštevajo svoj letni podporniški prispevek (letno 3 Din, za duhovnike 5 Din.)

Blagovolite upoštevati našo prošnjo!

Družba sv. Petra Klaverja
za afriške misijone.

Prosimo, razširjajte naše koledarje!
„Klaverjev koledar 1926“
in
Misijonski koledarček
za mladino 1926.

En Klaverjev koledar stane samo 5 Din. Kdor naroči 10 izvodov skupaj, dobi lep barvan ščit Srca Jezusovega zastonj. Kdor kupi 100 izvodov, dobi zastonj lepo veliko podobo Matere Dobrega sveta.

En »Mladinski koledarček« stane samo 3 Din. Kdor naroči 10 izvodov skupaj, dobi enega povrh.

Priporočamo ta dva koledarja kot najlepše
Miklavževo in božično darilo.

Zahvale.

I. B., Cerklje pri Kranju. Mali sv. Tereziji, grofici Ledóchowski, in sv. Antonu za prejete milosti. Pošilja dar za misijone Din 25.—
— N. N., blagopokojni Mariji Tereziji Ledóchowski za uslišano prošnjo v važni zadevi. Pošilja 10 Din kot zahvalo in 10 Din kot prošnjo za v bodoče. — A. T., Strazgonci, presv. Srcu Jezusovemu in sv. Antonu. Je obljubila objavo v »Odmevu« in je bila čudovito uslišana. Priporoča tudi drugim, naj se zatekajo k božjemu Srcu Jezusovemu in Sv. Antonu. — T. M. Sv. Jurij ob Šč., sveti Mali Tereziji Deteta Jezusa, bl. Don Bosku, Mariji Tereziji Ledóchowski in vsem svojim ljubim patronom.

Družba sv. Petra Klaverja.

za afriške misijone obsega tri vrste udov:

1. **Podpornike** oziroma **podpornice**, ki prispevajo na leto 3 Din in so deležni mnogo odpustkov.

2. **Zunanje ude**, bodisi moškega ali ženskega spola, ki se posvetijo službi afriških misijonov, kolikor jim pripuščajo njih stanovske dolžnosti.

3. **Notranje ude** ali »pomožne misijonarke za Afriko«, ki darujejo vse svoje življenje in zmožnosti ljubemu Bogu za rešitev duš zamorcev. Več o tem pove knjižica »Poklic pomožne misijonarke«. Cena 5 Din.

»Med bogoljubnimi deli najbogoljubnejše je, sodelovati za rešitev duš!«

Poslano:

Glasnik Presv. Srca Jezusovega.

Mesečnik s slikami. Glasilo apostolstva molitve in častilcev presv. Srca Jezusovega. — Izdajajo očetje družbe Jezusove v Ljubljani, Zrinjskega cesta 9. — Celoletna naročnina 12 Din.

„Kraljestvo božje na zemlji“.

Poganski misijoni, 1. knjiga. Spisal župnik Ant. Mrkun.

Stane broširana 50 Din, vezana 60 Din. — Naroča se pri župnem uradu Homec, p. Radomlje; ali pa pri »Naši Slogi« v Ljubljani, Poljanski nasip 10. Po pošti 2 Din več.